

Eszes Mária: Mentsük meg a Földet!

Éltető erő a fény, a napsugár
Gondoltuk?
hogy egyszer nem lesz már?
Sötétségbe borul életünk
Hisz fény nélkül nem élhetünk.

Mint egy falat kenyér-ha éhezünk
A tiszta levegő is úgy kell nekünk.
Ózonlyuk, sok-sok káros elem
Emberekben rettegést kelt a félelem,

Katasztrófák sora jelzi már
Földünkre iszonyatos veszély vár.
Most még könyörögve kér a Föld
Ember! Segíts hogy soká éljen még a zöld.

Amíg a Föld él élelmet ad.
Holtában már csak pusztíthat.
Éhínség, szörnyű járvány fenyeget
Hát mentjük meg a Földet addig, amíg lehet!

Komló, 2005. április 11. Költészet napja

Eszes Mária: A Föld remény sóhaja

*Mentsük meg a Földet! c. versem 2005-ben íródott,
azóta a Föld élet halál közt VÍVÓDOTT.*

Most a Föld így szól az Emberhez:

Te gyarló ember! Mit tettél velem?

Meddig akartad, hogy

vergődjek mocsokban, szennyben?

Meg akartad váltani a világot?

S nem láttad a fájdalmas nyomorúságot?

Most eljött 2020 tavasza.

Messzire kiált földi jaj! szavam, de mi haszna!

Üvöltő segélykiáltásom süket fülekre talált

Észre sem vetted körülöttem

a mérhetetlen pusztulást?

Küldtem feléd számtalan intő jelet,

Te fittyet hányva játéknak vetted az életet.

Az idő tengerében süllyedve,

rohantál tudásoddal a vesztedbe

Hol most rémület ül maszk alatti arcokon,

s oly keserves a kín, a borzalom, a fájdalom.

Hasztalan volt könyörgésem...

megmenthettél volna még időben

Most már kiáltani sem tudok,
meggyötörve, nyögve sóhajtok.
Beteg lettem, nagyon beteg
és most Veled együtt szenvedek.
Kegyetlen büntetés e szörnyű járvány,
a koronavírus embert ölő találmány.
Menekülnél ember, de nincs hova
bolygómnak nincs oly szeglete
ahol a halálos vírus nem tombolna.
Kétségbeesve kapaszkodnál belém,
de erőtlén a karom nem menthetlek meg
bármennyire is szeretném.

A méreg, melyet belém fecskendeztél,
megöl...Jaj.... de fáj....!
...érezem gyorsan kezd hatni,
halál a palástját készül rám teríteni
hogy megfojtson, s már fuldoklom.
Levegőőőőő...!!!! Levegőőőő...!!!!
Vergődve, kétségek közt rimáncodom
és könnyörgő imáért fohászokodom.
Ember! Nem hallod?! Hozzád szólok!
Hát Siess! Ne tétovázz! Ments meg!
Tisztíts meg sok káros elemtől,
ha tudsz, adj még erőt a szeretetedből.

S ha okultál végzetes hibáidból,
ígérd meg rám a jövőben jobban vigyázol.
Mert van **REMÉNY!** lesz jövő! Eltűnik a vírus.
Megtisztulok én is, véget ér e tus.
Ne feledd! Én az életet adó Föld vagyok,
S míg élhetek élelmet adok.
De jól jegyezd meg!
Nem játszatsz velem!
Ugye most megtanultad milyen a gyötrelmem?
Pénz hatalma mit sem ér,
egy pillanat, s a semmibe veszhet
S egészség nélkül
mily bizonytalanná válhat öröknek hitt léted.

Könyörgő imám szól most Istenhez,
segítsen Neked, hogy újra EMBER lehess!
Ki egymásra is oda tud majd figyelni,
s eszébe sem jut engem megmérgezni.
Halld meg Földi fohászom!
FŐNIX szárnyán Hozzád száll esdeklőn
Imába foglalom áldott neved,
mert tudom Te vagy a megmentőm.
Gyógyulásomat, újra éledésem
a **reményben** Neked köszönhetem
Ugye nem hagysz el soha drága jó Istenem?

Mint a Föld alázattal kérlek...

bocsáss meg a megtört Embernek.

Önzetlen segítője –érző lénye lesz Ő

a **reményben** újjászületett világmindenségnek.

Komló, 2020. április 11. Költészet napján